

at naa et Resultat i Retning af en saa gennemgribende Forfatningsforandring, som begge Forslag i Virkeligheden ere Udtryk for. Men naar Forholdet er det, og det vil ikke kunne bestrides, kan det ikke nægtes, at der er nogen Berettigelse til at holde sig til det mere almindelige, til ikke at gaa i Enkeltheder med det Forslag til Ændringer i Grundloven, som nu foreligger.

Det er min Opfattelse, at hvis man gik rundt og spurgte blandt Vælgerne, ligegyldigt for Resten hvilket Parti Vælgerne tilhørte, hvilket de ansaa for at være mest nødvendigt at reformere, naar vi skulde til at ændre paa vor Grundlov, vilde man med stor Enstemmighed sige, at det først og fremmest var Landstingets Sammensætning. Der er for mig ingen Tvivl om, at man ikke alene imellem alle de Partier, vi pleje at sammenfatte under Navnet „de demokratiske Partier“, men ogsaa langt ind blandt Højres Vælgere, vil være enig om, at man ved en Forfatningsforandring først maa forandre Landstingets Sammensætning. At der saa vil være en temmelig stor Uoverensstemmelse om, hvordan denne forandrede Sammensætningsmaade af Landstinget skal være, er noget for sig. Men selve det, at det vist maa indrømmes, at i den almindelige Bevidsthed er der ikke noget, der staar som i den Grad nødvendigt og paatrængende som at faa forandret Landstingets Sammensætning, er for mig et Vidnesbyrd om, at det er rigtigt, hvad der for øvrigt, tror jeg, er sagt af alle de foregaaende Talere, at vi staa nærmere ved en Forfatningsforandring, end man for faa Aar siden skulde tænke sig. Men det er ogsaa for mig et Vidnesbyrd om, at selv om det maatte vise sig, saaledes som det nu i Dag blev fremhævet af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Gaar, at det at faa Forfatningsforandringen i to Tempi, og først en Forandring af Sammensætningen af Folketinget, dels gennem en Omlægning af Kredsene, dels gennem en Udvidelse af Valgretten til Kvinder og femogtyveaarige, skulde vise sig at være den eneste fremkommelige Vej, fordi der kun derigennem er Mulighed for at skabe et Folketing, der er saadan sammensat, at det virkelig har Styrke til at føre en virkelig Forfatningsforandring igennem, saa, siger jeg, er det min Overbevisning, at vi naa aldrig til at faa de rolige politiske Forhold, som vi skulle have og ønske af Hensyn til baade den økonomiske og poli-

tiske Udvikling i vort Land, før vi faa Grundlaget for Landstinget ændret, saaledes at det bedre svarer til, hvad vi gennem mange Aar have krævet fra Venstres Side, og som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) nylig gav saa fulgyldigt Udtryk, saa der ikke for mig er Anledning til at gentage det med andre Ord. Jeg tror, man vil gøre vel i at gøre sig klart, at saaledes er Forholdet. Hele den politiske Udvikling gennem mange Aar har ført med sig, at man i den almindelige Bevidsthed med eller uden Grund har faaet den Opfattelse terpet saaledes ind, at det er Landstinget, der er vor politiske Udviklings Ulykke, og at man fra den almindelige Vælgerbefolknings Side i Landstinget altid ser den Modstander, man skal tage sig i Agt for og slaas med. Men det kan aldrig være til Gavn eller Held for Udviklingen, heller ikke for dem, som mene at have Interesser fælles med Flerpartiet i Landstinget, at man saa at sige paa Forhaand i enhver Sag gaar ud fra, at man i Landstinget har en Modstand, som det gælder om at bryde, og at man saa at sige skal lægge alt til rette for at tage sine Forholdsregler derimod. Jeg vil derfor ligesom det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) indstændigt henstille til Højre, som jo synes at have haft de største Betænkeligheder ved at gaa med til en Forandring i Landstingets Sammensætning, at huske paa, at hele den politiske Udvikling, saaledes som den er foregaaet i vort Land, jeg kan gerne sige: desværre, har ført med sig, at det lader sig aldrig gøre — saa kunne de for Resten stille sig som de ville i Landstinget — at faa den rolige politiske Udvikling, vi gerne skulde have, og som er nødvendig, hvis vi skulle gennemføre Resultater, som kunne tilfredsstille den almindelige Befolkning, saa længe vi ikke have en anden Sammensætning af Landstinget.

Der er, som ogsaa fremhævet af de tidligere Talere, og som jeg for Resten kortelig har berørt, i det foreliggende Forslag i Virkeligheden to store Spørgsmaal, som udmærket godt kunne tages samlede, men ogsaa godt kunne tages hver for sig. Det ene vedrører Folketingets Sammensætning, Valgkredsfordelingen, Valgrettens Udvidelse til Kvinder og til de 25-aarige, og det andet vedrører Landstingets Sammensætning. Jeg behøver ikke at sige, at for saa vidt angaar Valgrettens Udvidelse til Kvinder og de 25-aarige, er jeg fuldstændig enig i, hvad der i Forsla-